Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 405/2024
03.06.2026. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић и Весне Мастиловић, чланова већа, у парници тужиља АА из ..., ББ из ..., ВВ из ..., ГГ из ..., ВВ из ..., ГГ из ... и ДД из ..., чији је заједнички пуномоћник Данијел Динчић, адвокат из ..., против тужене Предшколске установе „Вера Гуцуња“ са седиштем у Сомбору, коју заступа Правобранилаштво Града Сомбора, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиља изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 329/23 од 30.08.2023. године, у седници одржаној 03.06.2026. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиља изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 329/23 од 30.08.2023. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 52/2021 од 05.08.2022. године, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да свакој од тужиља по основу разлике у коефицијентима, накнаде трошкова за исхрану у току рада и накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за периоде ближе наведене у изреци те пресуде исплати износе ближе наведене у пресуди са законском затезном каматом од доспећа сваког досуђеног износа до исплате и да тужиљама накнади трошкове парничног поступка од 506.655,51 динар, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 329/23 од 30.08.2023. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужене па је првостепена пресуда преиначена тако што је одбијен тужбени захтев којим су тужиље тражиле да тужена за периоде ближе наведене у том ставу изреке свакој од тужиља по основу разлике у коефицијентима, на име накнаде трошкова за исхрану у току рада и на име накнаде трошкове регреса исплати износе ближе наведене у ставу првом изреке другостепене пресуде са законском затезном каматом од доспећа досуђених износа па до исплате и да тужиљама накнади трошкове парничног поступка у износу од 506.655,51 динар, са

затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ством другим изреке, обавезане су тужиље да туженој накнаде трошкове парничног поступка у износу од 51.000,00 динара. Ставом трећим изреке обавезане су тужиље да туженој накнаде трошкове жалбеног поступка у износу од 18.000,00 динара и ставом четвртим одбијен је захтев тужиља за накнаду трошкова састава одговора на жалбу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиље су благовремено изјавиле ревизију побијајући је из свих законом прописаних разлога, због којих се ревизија може изјавити.

Испитујући правноснажну пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. и члана 407. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 18/20 и 10/23 др закон, у даљем тексту ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом нису учињене ни друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиље су у периоду од 01.12.2017. године до 31.07.2021. године на који се тужбени захтев односи, биле у радном односу код тужене на радном месту ... – ... (... степен стручне спреме). У том периоду тужена је тужиљама обрачунавала плату применом коефицијента од 7,27 који је у складу са Уредбом о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама предвиђен за радна места на којима се обављају послови ... и ..., ... (... степен стручне спреме). У обрачунским листама зарада тужиља све време утуженог периода тужена није исказивала накнаду за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора као посебне обрачунске ставке. У спорном периоду плата тужиља је у сваком месецу била нижа од минималне зараде, па им је тужена за сваки месец спорног периода дотирала зараду до нивоа минималне зараде.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је тужбени захтев усвојио оценивши да би зараду тужиља требало обрачунати према вредности коефицијента од 5,99 што је према Уредби о коефицијентима најнижи коефицијент за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама за предшколско васпитање и образовање за радно место физички (неквалификовани радник), у којој ситуацији, према налазу вештака постоји разлика између зарада које је тужена исплаћивала тужиљама и зарада које је требало да им обрачуна и исплати применом наведеног коефицијента**.** По оцени првостепеног суда тужиље по одредбама Општег колективног уговора који је био на снази у периоду од 2008. до 2011. године, имају право на накнаду за исхрану у току рада обрачунату месечно као 15% просечне нето зараде у Републици Србији, као и на исплату регреса за коришћење годишњег одмора рачунатог месечно као 1/12 од 75% од просечне месечне зараде у републици према последњем објављеном податку републичког органа надлежног за послове статистике, те како је судски вештак применом наведеног коефицијента и ових параметара извршио обрачун зарада, накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора према коме су тужиље поставиле тужбени захтев, то га је првостепени суд усвојио,

применивши одредбе члана 104. став 1, 106, 111. и 118. став 1. тачка 5. и 6. Закона о раду као и одредбе чланова 2, 3, 4. и 5. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр 34/2001).

По оцени другостепеног суда првостепени суд је потпуно и правилно утврдио чињенично стање потребно за доношење одлуке о тужбеном захтеву, међутим, погрешно је применио материјално право. Приликом одлучивања о захтеву за исплату разлике због мање исплаћене зараде првостепени суд је погрешно оценио да је тужиљама зараду требало обрачунати према коефицијенту од 5,99 прописаном Уредбом о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама за запослене у предшколском васпитању и образовању као најнижи предвиђени коефицијент за радно место физички (неквалификовани радник), с обзиром да је та уредба ступила на снагу након периода на који се тужбени захтев односи. У периоду на који се тужбени захтев односи (од 01.12.2017. године до 31.07.2021. године) на снази за обрачун зарада запослених на радном месту ... – ... (...степен стручне спреме) на ком месту су тужиље радиле, је био коефицијент 7,27 прописан тада важећом Уредбом о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама те је тужена правилно применом овог коефицијента тужиљама обрачунавала плату а затим, у месецима када им је тако обрачунатаа плата била мања од минималне доплаћивала разлику до минималне, због чега је тужбени захтев за исплату разлике у исплаћеним зарадама по основу разлике у коефицијентима одбијен као неоснован. На део тужбеног захтева који се односи на исплату накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора сваке од тужиља, другостепени суд је применио одредбу члана 4. став 3. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр 34/2001) којим је прописано да коефицијент садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, па како су ове накнаде садржане у коефицијенту, то нема места примени одредаба чланова 111. и 112. у вези са чланом 118. Закона о раду а исплатом плате запосленима у јавним службама у висини вредности минималне зараде не активирају се правила општег радно правног прописа према којима запослени који је у складу са Законом о раду остварује право на исплату минималне зараде има право и на увећану зараду и накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у смислу члана 108. и члана 118. Закона о раду. Из изложених разлога, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и тужбени захтев одбио.

Овакву одлуку као правилну и на закону засновану у свему прихвата и Врховни суд.

Неосновано се ревизијом указује да је другостепени суд погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање на коме је засновао одлуку о преиначењу првостепене пресуде и одбијању тужбеног захтева, с обзиром да је другостепени суд одлуку донео на основу чињеничног стања за које је оценио да је потпуно и правилно утврђено у првостепеном поступку, али је на тако утврђено чињенично стање другачије применио материјално право.

Осталим наводима ревизије тужиље дају своје тумачење материјалног права и начина на који би га требало применити, међутим ти наводи су неосновани с обзиром да је по оцени Врховног суда другостепени суд приликом одлучивања правилно

применио све материјално правне одредбе наведене у побијаној одлуци. И по оцени Врховног суда на обрачун зараде тужиља се не може применити коефицијент који није био важећи у утуженом периоду, нити је био наведен у уговорима о раду који су тужиље закључиле са туженим, већ коефицијент прописан Уредбом о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама важећој у периоду на који се тужбени захтев односи (Сл. гласник РС бр. 44/2001 ...58/2014), како је то правилно закључио другостепени суд. Такође је правилно становиште другостепеног суда да се на плате, накнаде и друга примања запослених у јавним службама мора применити члан 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама који представља lex specialis у односу на Закон о раду.

На основу изложеног, применом члана 414. став 1. ЗПП, донета је одлука као у изреци.

Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић